

vi havde sendt 16 Millioner Kroner til Vestindien, eller at disse Kolonier skyldte os disse 16 Millioner. Jeg er mig ganske vist bevidst, at det ærede Medlem valgte den forsigtige Form, at vi have 16 Millioner til gode. Jeg ved, det er blevet misforstaaet, og selv om det ikke bliver misforstaaet, vil det dog være nødvendigt at korrigere det ærede Medlems Opgivelser, at paatale Udtalelsen. Jeg skal gøre det ved Hjælp af det sidst aflagte Statsregnskab. De Beløb, der paa Statsregnskabet findes opførte for de vestindiske Øer, kunne vi dele i 4 Grupper — som de naturligt falde i. Til den første hører kun en enkelt Post, nemlig Garantien for de vestindiske Kreditbeviser til et Beløb af 472,000 Kr. Jeg nævner fremtidig runde Tal for ikke at besvære de ærede Medlemmers Hukommelse med en nøjagtig minutiøs Opgivelse af Kroner og Øre; ærede Medlemmer kunne let finde de nøjagtige Tal i Statsregnskabet. Se, denne omtrent halve Million kan man ikke regne for et Tilgodehavende hos de vestindiske Øer. Kreditbeviserne ere et Omsætningsmiddel, som de have derovre, og Staten garanterer Værdien af dette Omsætningsmiddel, men den Post har aldrig kostet Statskassen en eneste Øres Udgift. Hverken efter sin Størrelse eller sin Natur frister denne Post paa cirka $\frac{1}{2}$ Million mig til videre Bemærkninger, men naar man regner denne halve Million med til det Tilgodehavende, vi have i Vestindien, saa opfatter man Begrebet Tilgodehavende paa en aparte Maade. Vi have givet dem dette Omsætningsmiddel, og det kan vel være, at vi ved Lejlighed kunne komme til at indløse dem, men endnu have de aldrig kostet os en Øre.

Den næste Gruppe bestaar af 2 Poster, som ærede Medlemmer ville finde opførte paa Saldoen for Versurer og Deposita. Disse to Poster ere en Mellemregning med Fællessukkerkogerierne paa St. Croix til et Beløb af 360,000 Kr. og en Mellemregning med Kolonialkassen til et Beløb af 8,650,000 Kr. Beløbene ere knap saa store, som jeg her har angivet dem. Jeg afrunder dem, saa vidt jeg kan, opad. Hvad nu Mellemregningen med St. Croix's Fællessukkerkogerier angaar, er det ganske ejendommeligt at ville betragte det som et Tilgodehavende hos en Koloni, thi Fællessukkerkogeriet er et privat Aktieselskab, som Staten har støttet. Og hvorfor? Fordi dette Aktieselskab tilsigtede at ophjælpe Landbruget paa den Ø, men en Kolonialudgift har det aldrig været. Beboerne paa St. Thomas og St. Jan have aldrig nydt

noget godt af dette Mellemregnskab mellem Staten og Sukkerkogerierne, og af Beboerne paa St. Croix har det kun været Landbefolkningen, der har nydt godt deraf, men hverken Handelsmænd eller Haandværkere eller Arbejdere have haft den allerfjerreste direkte Nytte af dette Mellemregnskab mellem Staten og denne Fabrikvirksomhed; Fællessukkerkogerierne ere stiftede for at ophjælpe Landbruget. Det Beløb, som Staten har staaende hos disse Fællessukkerkogerier, repræsenterer det Beløb, som Staten i 25 Aar har ydet for at ophjælpe Landbruget paa St. Croix; det er en agrarisk Udgift, hvis man vil betragte det som en Udgift, hvilket man maaske ikke en Gang kan; jeg skal straks komme til det. Men dette Beløb paa 360,000 Kr. er ikke paa nogen Maade noget, som man kan sige, at vi have til gode hos *Øen*; man kan sige, at vi have haft det til gode hos en privat Fabrikant, et privat Aktieselskab, og Grunden til, at vi have faaet dette Beløb til gode hos dette Aktieselskab, er, at Staten har haft Interesse for i denne Landsdel, som i andre Landsdele, at støtte Agrarerne; Udgiften er en agrarisk Udgift, det er den Udgift, som Staten har tilladt sig at anvende paa at ophjælpe Landbruget paa *Øen*. — Saa komme vi til Hovedbeløbet, det er det Beløb, som Staten har i Mellemregning med Kolonialkasserne i Vestindien, og som opføres paa Statsregnskabet til et Beløb af ca. 8,640,000 — 8,650,000 Kr. Hvorledes har nu denne Mellemregning naaet den Størrelse, den har naaet? Ja, jeg vil gerne ganske kort fremdrage — det skal blive yderst kort — nogle faa Træk af disse Øers Historie. Kolonien kommer til Danmark paa den Maade, at Danmark paatager sig at sikre visse Planter Slaveriet og paatager sig at sikre Planterne fri Handel med Slaver, mod at disse Planter sende Danmarks Statskasse et vist aarligt Overskud; Købet, Erhvervelsen af Kolonien, staar i allernøjeste Forbindelse med Slavehandelen; da vi erhvervede os Kolonien, gavede vi Planterne Garanti paa disse to Punkter: Slaveriets fortsatte Bestaaen og Planternes Ret til frit at handle med Slaver, og kun i Kraft af, at vi paatog os at opretholde disse to Formaal, var det, at vi fik Ret til at erhverve os et Overskud af Øerne. Overskuddet bliver betalt aarlig. Saa gaar der nogen Tid, og saa forbyder Danmark Slavehandelen. Men uagtet vi saaledes brød den ene af de to Garantier eller Løfter, vi havde givet Planterne derovre, og senere forandrede Slaverne til en